

Xin lỗi, chỉ vì em quá tốt!

Từ đó đến nay, đã 8 năm rồi, và có lẽ sau này tôi cũng không thể quên được. Em chính là tình đầu của tôi. Và theo như mọi người vẫn nói: Tình đầu khó phai !

Tôi yêu em. Trái tim tôi bắt đầu biết rung động lần đầu tiên vào đầu cấp 3, khi tôi bắt gặp nụ cười của em. Không rõ có phải do ảnh hưởng của một ngày đẹp trời không mà tôi thấy nụ cười em đẹp hơn bất cứ những gì tương tự tôi từng thấy. Nụ cười rạng rỡ, đôi mắt long lanh biết nói. Chính những điều đó đã làm tôi chết lặng, đứng ngây ra nhìn. Thời gian như ngưng đọng, mọi giác quan của tôi lúc đó chỉ tập trung vào em, dõi theo từng cử chỉ, hành động của em dưới sân trường. Nếu không có thằng bạn bên cạnh vỗ vai đánh “bốp” một cái làm tôi giật mình quay về với thực tại thì tôi cũng không biết mình sẽ giữ bộ điệu ngây ngô ấy đến khi nào.

Một sớm nắng nhẹ, có một cô bé tinh nghịch chạy nhảy ngoài sân trường, đùa vui cùng những đám hoa đủ màu sắc.

Đó là hình ảnh đầu tiên của tôi về em, và cũng là hình ảnh lúc nào cũng lưu giữ trong tâm trí tôi. Từ đó đến nay, đã 8 năm rồi, và có lẽ sau này tôi cũng không thể quên được. Em chính là tình đầu của tôi. Và theo như mọi người vẫn nói: Tình đầu khó phai !

Là duyên trời hay một sự sắp đặt vô tình nào đó, em và tôi học cùng lớp. Em còn là tổ trưởng của tôi. Thầy giáo xếp tôi ngồi ngay sau bàn của em, chéo sang một chút. Và tôi thấy may mắn khi vào được vị trí “đắc địa” như thế. Ngày ngày tôi được ngắm em nghiêng đầu trên trang sách, ngắm những lọn tóc mỏng bay bay vì gió, ngắm vầng trán hơi nhăn lại vì nghĩ cách giải cho một bài toán khó.

Ngắm cũng chỉ là ngắm trộm thế thôi. Cả nửa năm tôi không dám bắt chuyện với em, mặc dù chỉ trong ba ngày tôi đã phủ sóng rộng khắp lớp nhưng không hiểu sao đối với em, tôi lại không thể. Có thể một phần do em ít nói.

Lần đầu tiên tôi kiếm được lí do nói chuyện với em là khi có bài toán khó, tôi nghĩ mãi mà không ra cách giải. Mặc dù bình thường, toán của tôi cũng

không phải kém, nhưng tôi biết em giỏi hơn tôi về khoản này.

- Kim ơi, cho mình hỏi chút...- tôi ấp úng gọi tên em

- Sao vậy Thành? – em nhìn tôi và nở một nụ cười thật hiền, tôi biết em ít nói nhưng em lại rất hay cười, nụ cười làm trái tim tôi loạn nhịp.

- À...bài này...mình nghĩ cả tuần mà không ra. Lần trước cậu lên bảng chữa bài tương tự mà tớ quên không chép vào. Cậu...có thể...giảng lại giúp tớ không? – tôi nhìn em rụt rè, thái độ mà một đứa con trai như tôi chưa từng có với bất kì ai.

Và rồi em quay xuống, tận tình giảng lại thật kĩ cho tôi nghe. Nhưng tôi phải nhờ em nói lại vài ba lần, không phải vì tôi tiếp thu kém, mà do tôi cứ lơ đãng khi nhìn vào ánh mắt em.

Tôi và em bắt đầu thân nhau hơn từ đây.

Em học giỏi, lại học đều tất cả các môn. Trong khi bọn chúng tôi chỉ tập trung vào ba môn chính để thi đại học thì em chẳng học lệch chút nào. Vậy mà sao vẫn giỏi? Lớp 11, em thi cấp trường được giải nhất. Cả lớp nhìn em ngưỡng mộ. Tôi yêu sự dịu dàng, chăm chỉ của em. Tuy vậy, tôi cũng chỉ dám yêu thầm, tôi không đủ dũng cảm để thổ lộ tình cảm của mình. Mỗi ngày, tôi đều viện cớ để được nói chuyện cùng em. Khi thì xin giấy kiểm tra, lúc thì nhờ em giảng bài, cũng có hôm lại hỏi lịch học, mặc dù những thứ này tôi đều biết hết. Giờ ra chơi, tôi bắt đầu có thói quen ngồi hát, với mức volume vừa đủ để em nghe thấy. Tôi thấy em mỉm cười mỗi khi nghe những bài hát của tôi, lòng tôi xốn xang lạ thường. Ngày sinh nhật em, tôi đến sớm nhất lớp, nhét vội hộp quà cùng bông hồng vào ngăn bàn em, chỉ sợ em đến và nhìn thấy vì bình thường em là người đến rất sớm.

Tôi cứ yêu em, cứ thần tượng em như thế. Dù đôi khi tôi sợ mình không nói ra thì sẽ mất em khi mà trong lớp, tôi không phải là người duy nhất dành tình cảm cho em. Đầu lớp 12, thằng bạn thân của tôi ngỏ lời với em. Lúc đó, em có biết tôi đã đau lòng đến thế nào? Xét về tướng mạo hay khả năng học tập, tôi đều kém nó, tôi nghĩ mình đã mất em... Đến hôm sau, lúc gặp nó, thấy bộ mặt tiu ngịu của nó, tôi đã mừng thầm trong bụng, chỉ muốn nháy mắt lên mặc dù bộ mặt vẫn tỏ vẻ thông cảm, chia buồn với nó. Đó cũng là lúc tôi

quyết định phải tỏ tình với em, tôi sợ cơ hội sẽ vụt mất. Dù em đồng ý hay không. Nhưng nếu không nói, tôi biết tôi sẽ không thể nào có được em. Giờ tan học, tôi đứng ngoài cửa lớp đợi em.

- Kim! Mình có chuyện này muốn nói với cậu. Mình...mình...mình yêu cậu.

Nói xong tôi lại thấy ân hận vì đã nói ra điều mà mình ấp ủ trong lòng bấy lâu nay. Nếu em không có tình cảm đó với tôi, thì từ nay e rằng ngay cả tình bạn giữa tôi và em cũng chẳng còn. Tôi cúi đầu trong 30 giây, rồi cũng ngẩng đầu lên để đối mặt với câu trả lời của em. Em nở nụ cười tươi như ngày đầu tôi thấy em, ôm chầm lấy tôi và nói nhỏ: "Đồ ngốc!". Quá bất ngờ và vui sướng, tôi nhấc bổng em lên, quay vòng tròn. Thực sự lúc đó tim tôi chỉ muốn nhảy múa. Hóa ra em đã biết tình cảm của tôi dành cho em, và cũng nhận ra nét chữ của tôi trên tấm thiệp chúc mừng sinh nhật. Em đủ tinh tế để cảm nhận được điều đó.

Và chuyện giữa tôi với em được cả lớp biết, mọi người trêu chúng tôi suốt. Vài thằng bạn tôi thì cứ tiếc mãi, nhưng biết làm sao. Cuối năm, ai cũng vui đầu vào ôn thi đại học. Tôi và em cũng không phải ngoại lệ. Thời gian chúng tôi gặp nhau ít hơn, nhưng tối nào tôi cũng dành thời gian gọi điện cho em. Chỉ cần nghe thấy giọng nói của em, mọi mệt mỏi của một ngày dài bay đâu hết. Nhưng cũng chỉ được 10 phút thôi, em còn phải học, và tôi cũng vậy, nhưng chủ yếu là tôi lo em phải thức khuya. Không mấy ngạc nhiên khi em đỗ vào một trường đại học danh tiếng hàng đầu, còn tôi, dù trường không bằng trường em, nhưng cũng vào loại tốt.

Mọi cố gắng của chúng tôi đều được đền bù xứng đáng. Những ngày hè, tôi qua nhà đưa em đi chơi, cùng em lang thang dưới những tán cây, công em đi dưới cơn mưa rào mùa hạ, đi câu cá và thả diều... Em đáng yêu, tinh nghịch hơn tôi đã từng nghĩ. Trong em là sự kết hợp hài hòa giữa người lớn và trẻ con, vừa sâu sắc lại vừa ngây thơ. Tôi càng yêu em hơn nữa và tôi thấy mình may mắn khi được yêu em.

Đại học, một môi trường đối với những sinh viên mới thật quá lạ lẫm, mới mẻ và khó để thích nghi. Em đã nhiều lần khóc vì nhớ nhà, vì không quen rời vòng tay bố mẹ, không quen để quyết định tất cả mọi thứ... Tôi đã dành cả buổi tối để dỗ dành, để nói chuyện, để kể chuyện cười cho em nghe. Em luôn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng thực chất sâu thẳm trong em, em lại là người rất yếu

đuổi.

Rồi những ngày đầu khó khăn cũng qua đi, em cũng không còn khóc nhè vì nhớ nhà như trước nữa. Cuộc sống mới, với những nhiệm vụ mới, những mối quan hệ mới cuốn em đi. Công việc quá nhiều. làm em quên đi những nỗi buồn, những lo lắng. Trong tuần, tôi và em đều phải học nên chỉ có thể nói chuyện với em vào mỗi tối. Cuối tuần là thời điểm tôi và em được ở bên nhau. Tôi chở em đi qua tất cả các con đường ở Hà Nội, có những hôm đi bộ dưới hàng cây xanh giữa trưa nắng, có khi lại cùng em tắm mưa, những lúc vi vu cùng em trên những con đường cao tốc giữa trời đông lạnh. Em có những sở thích khác người, nhưng tôi thích chúng, tôi thích tất cả những thứ gì thuộc về em.

Bắt đầu năm thứ ba, em học hành vất vả hơn, các hoạt động của câu lạc bộ và những lần tình nguyện làm cơ hội gặp em của tôi ít dần đi, những lần nói chuyện cũng vội vàng hơn, dù tôi biết, tình cảm em dành cho tôi vẫn không hề thay đổi. Tôi bắt đầu thấy hụt hững mỗi lần gọi mà nghe em nói: “Anh chờ em chút xíu nhé, có người đang gọi em, lát em sẽ gọi lại”. Tôi bắt đầu thấy buồn khi chưa kịp kể cho em những chuyện vui mà tôi trải qua, em đã phải xin lỗi rồi vội tắt máy vì đến giờ em phải học. Dần dần, tôi cũng quen. Tôi không gọi nhiều cho em như trước vì sợ ảnh hưởng tới công việc của em. Chỉ là mỗi tối vẫn nhắn cho em một tin nhắc em ngủ sớm và chúc em ngủ ngon.

Em học chăm chỉ, mục đích của em là kiếm được học bổng. Và điều đó đã trở thành hiện thực. Năm thứ tư, em rời xa tôi, bay đến một nơi cách tôi nửa vòng trái đất. Qua bạn bè, tôi cũng biết được rằng xung quanh em có rất nhiều người theo đuổi. Cũng phải thôi, tôi đâu phải là người duy nhất cảm nhận được nét đẹp nơi em. Tôi ghen. Đúng, tôi ghen. Tôi sợ mất em. Nhìn lại mình, sao tôi có thể so với những công tử nhà giàu ở trường em. Tôi cũng không quá nổi bật trong ngôi trường của mình, tôi chỉ là người bình thường như tất cả những sinh viên khác. Tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ nhận được học bổng mỗi năm, đừng nói đến chuyện đi du học nước ngoài. Ước mơ của tôi bình dị hơn em. Tôi chỉ muốn có một người vợ dịu dàng, đảm đang. Một ngôi nhà nhỏ với những đứa trẻ xinh xắn. Một gia đình luôn tràn ngập tiếng cười và niềm hạnh phúc, nơi duy nhất mà tôi muốn trở về sau những giờ làm việc căng thẳng.

Nhưng em quá giỏi, em tuyệt vời hơn người vợ trong mơ mà tôi mong đợi.

Em có niềm mơ ước của riêng mình, và tôi tin với năng lực của mình, em có khả năng đạt được. Tôi bắt đầu suy nghĩ về chuyện giữa tôi và em. Liệu tôi có xứng với em không? Liệu em có quá xa vời với tôi, mặc dù tôi biết em không phải là người dễ thay đổi, em vẫn còn yêu tôi nhiều. Nhưng công việc và ước mơ đã lấy đi của em quá nhiều thời gian. Khoảng cách cũng là một yếu tố làm nhạt nhòa đi tình cảm con người, tôi nghĩ vậy.

Liệu em có thời gian để nhận ra sự ngưỡng ngùng của tôi mỗi khi gọi điện cho em? Liệu em có cảm nhận được sự tự ti trong giọng nói của tôi?

Tôi bắt đầu thấy mình nhỏ bé trước em. Tôi vẫn chỉ là một chàng sinh viên hoàn toàn bình thường, còn em, em là niềm mơ ước, là sự ngưỡng mộ của biết bao người. Có không ít chàng trai tình nguyện hi sinh vì em, và tôi biết, có nhiều người thật sự xứng đáng với em hơn tôi.

Tôi đã nghĩ rất nhiều, rất rất nhiều. Hình như tôi là sự cản trở em đến với những cơ hội rộng mở. Tôi không có gì cả. Tiền không, quyền không. Tôi không thể giúp em. Nhưng họ thì có thể. Có những người thực sự tốt, mặc dù không muốn, nhưng tôi vẫn phải nhìn nhận sự thực này. Họ có thể giúp em đạt được nhiều thứ hơn.

Em à, từ khi biết em, tôi đã từ một tên con trai sống vô tư, nghịch ngợm thành một người biết lo nghĩ hơn, biết quan tâm hơn. Tôi không muốn phải ngày ngày lo sợ em sẽ rời bỏ tôi, tôi không dám nghĩ tới ngày em nói lời chia tay tôi, tôi sẽ phải sống tiếp thế nào. Tôi cũng không muốn mình tự ti thêm mỗi khi đặt mình cạnh em.

Người ta nói đúng, thước đo học vấn của người con gái là đường parabol. Đã là đàn ông thì ai cũng vậy thôi, không ai muốn vợ mình tài giỏi hơn mình. Lòng tự ái của người đàn ông cũng lớn lắm.

Ổm suốt một tháng ròng, cuối cùng tôi cũng đưa ra một quyết định khó khăn. Tôi sẽ bước ra khỏi thế giới của em. Phải, tôi thấy mệt mỏi rồi. Người đàn ông sinh ra mong muốn được bảo vệ người phụ nữ mà họ yêu thương. Tôi cũng mong muốn được chở che em như thế, nhưng lúc này, tôi tự thấy mình không còn khả năng đó nữa rồi.

Ngày tôi nói lời chia tay em, em đã khóc rất nhiều. Em hỏi tôi tại sao, em hỏi

em đã mắc lỗi gì, bảo tôi nói để em sửa. Nhưng thực ra, tôi biết em chẳng có lỗi gì, nguyên nhân là ở tôi. Phải nói ra những lời đó, tôi cũng đau lòng lắm em biết đâu. Tôi phải nói dối em:

- Xin lỗi em, anh đã trót có tình cảm với một cô gái khác rồi.

- Em có điểm gì thua kém cô ấy, anh nói đi! – em nước nở trong điện thoại

- Không, cô ấy và em không giống nhau. Cô ấy không cao bằng em, dáng cô ấy không đẹp như em, đôi mắt cô ấy không long lanh như em nhưng cô ấy mang lại cho anh cảm giác bình yên, điều mà anh không cảm nhận được từ em.

- Cô ấy...đối xử với anh tốt chứ?

- Ừ, cô ấy rất quan tâm anh. Cô ấy cũng rất dịu dàng và nữ tính. Cô ấy biết cách làm cho những người xung quanh mình mỉm cười. Cô ấy rất tốt, cô ấy đã chờ anh 4 năm nay, cô ấy luôn ở bên cạnh mỗi khi anh cần. Anh biết nói ra điều này là anh có lỗi với em, nhưng thật sự anh không có lí do gì để làm tổn thương cô ấy. Cô bé ấy yếu đuối hơn em, cô ấy cần người bên cạnh bảo vệ. Anh tin là em mạnh mẽ hơn nhiều, em có thể bước tiếp mà không có anh.

Nói đến đây thì tôi không thể tiếp tục được nữa, tôi sợ em nghe thấy giọng run run của tôi.

Còn em, em gượng cười, lấy lại giọng:

- Em xin lỗi, những ngày qua em quá mải mê với ước mơ của mình mà không để ý đến cảm nhận của anh. Em chỉ biết nhận từ anh mà không biết cho đi, không quan tâm xem anh ốm ra sao, có những khó khăn gì. Em xin lỗi..... Giờ có cô ấy bên anh rồi, em không cần lo lắng nữa, cô ấy là một cô gái tốt, tốt hơn em. Anh hãy trân trọng tình cảm của cô ấy, đừng làm cô ấy khóc nhé. Em chúc hai người hạnh phúc!

Nghe thấy câu nói này tim tôi như bị ngàn mũi dao đâm. Sao em không trách móc tôi? Sao em không vặn vẹo hay chửi bới? Như vậy có khi tôi lại cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi chỉ kịp lấy đại một điệu cười chào em rồi cúp máy.

Tôi không nghĩ rằng có ngày chính mình lại nói lời chia tay em. Thật buồn cười!

Thật ra đến tận bây giờ, tôi vẫn không thể quên được em, người con gái tuyệt vời của tôi. Không có em bên cạnh, một mình tôi vẫn ngày ngày tìm về những con đường quen thuộc, tưởng tượng lại dáng hình em ngày nào. Lặng lẽ bước trên vỉa hè, ngửa cổ đón những giọt mưa như tự thức tỉnh mình, nhắc chính mình rằng em sinh ra không dành cho tôi. Con đường ngày nào tôi và em cùng nắm tay đi những ngày đông ấy, giờ tôi vẫn qua, nhưng sao hai mùa đông rồi, tôi thấy lạnh hơn bao giờ hết. Là do thời tiết thay đổi, hay lòng người trở lên lạnh giá hơn?

Nhìn những đôi tình nhân đi bên nhau, tôi lại nhớ về em. Tôi và em cũng từng hạnh phúc như thế. Chúng tôi cũng từng vẽ ra một viễn cảnh tương lai đẹp như mơ. Vậy mà giờ đây chỉ còn mình tôi lê bước trên đường về. Nhớ trong tôi chưa bao giờ thôi cồn cào, chỉ muốn nhắc máy lên gọi cho em, muốn được nghe giọng nói ấm áp của em nhưng không thể. Đã có vài lần không thể kìm nén cảm xúc của mình, tôi dùng số khác gọi cho em, nghe thấy giọng em, biết rằng em vẫn ổn, thế là tôi yên tâm, rồi giả vờ xin lỗi, nói là mình gọi lộn số.

Không liên lạc với em từ ngày chia tay ấy, nhưng tôi vẫn biết mọi thông tin về em. Được quan tâm em âm thầm, đó cũng là một niềm hạnh phúc đối với tôi. Thấy em ngày càng thành công, tôi mỉm cười vui cho em. Em là một con chim non với khả năng tiềm ẩn to lớn, đang cất cánh trên bầu trời để thể hiện mình. Em – mẫu người lí tưởng mà cánh đàn ông vẫn đốt đuốc đi tìm, không khó cho em để tìm cho mình một người xứng đáng.

Tôi không còn hát nữa, những bài hát của tôi chỉ dành cho em, giờ em đi rồi, tôi còn biết hát cho ai... Tôi quen với việc nghe những bản nhạc buồn, mỗi lần như thế, lòng tôi xót xa biết bao.

Tôi đã từng ngu ngốc hỏi mình tại sao tình ta tan vỡ. Em không chê tôi! Đúng, em là một người con gái tốt. Nhưng giá như em đừng giỏi quá, thì có lẽ tôi sẽ trở thành người hạnh phúc nhất. Lỗi do em? Hay do tôi?

Em làm gì có lỗi chứ, giỏi giang đâu phải là một cái tội. Có trách, chỉ trách tôi không đủ khả năng để bảo vệ cho người con gái tôi yêu.

Hai năm sau

Thời gian học tập của em ở nước ngoài đã hết. Em đã dành được một lúc hai tấm bằng đại học loại xuất sắc của hai trường danh tiếng. Về nước, có đến hàng chục công ty mời em về làm việc với mức lương là giấc mơ của không biết bao người.

Còn tôi, cũng như bao cử nhân khác, trong thời buổi kinh tế khó khăn, tôi phải vất vả nộp hồ sơ vào nhiều công ty. Sau một thời gian, tôi cũng được nhận vào làm việc, lương tháng bằng một phần mười của em.

Nghe tin em và con trai của phó chủ tịch một tập đoàn lớn trong nước yêu nhau, tim tôi nhói đau. Mặc dù không biết đó có phải sự thật không, nhưng dù sao tôi cũng chúc phúc cho em. Em xứng đáng với điều đó. Em xứng đáng có một người chồng tài giỏi như thế.

Ngày họp lớp cấp 3, tôi viện lí do không đến. Nhưng thực ra, tôi đứng ở một góc khuất nhìn theo em. Em của tôi đã không còn vẻ nhút nhát nữa. Giờ em đã là một “nữ tướng” tài giỏi. Từng cử chỉ, động tác...hoàn hảo. Tôi có để ý em đến bên hỏi một số người bạn điều gì đó rồi đưa mắt tìm kiếm. Có lẽ em đang tìm tôi, tôi chỉ biết cúi xuống và cười với chính mình.

Và rồi tôi cất bước đi, tay dứt túi quần, lưng thừng trên con đường dài. Đâu đó vang lên bài hát buồn, tôi ngân nga theo từng giai điệu:

“Sau khu vườn này, chợt có đôi chim nhận bay

Anh nghe lòng mình bao xót xa em nào hay

Chuyện hôm qua đã phai nhoà, còn đâu nữa bóng hình người xưa.

Cơ duyên đã đặt ta lỡ bước để gặp nhau

Nhưng do thân phận anh chẳng bên em được lâu

Đành thôi thế 2 ta thôi chung đường, đến đây để lại vấn vương.

Ngày em đi nói câu biệt ly, cổ lau khô hàng mi

Sợ gieo thêm biết bao u sầu

Trốn tránh với những nụ cười cố quên đi một người

Có hay nơi tâm hồn đã nát tan.

Và anh biết chẳng thể nguy trang, để trở nên giàu sang

Một mình ôm mối duyên bể bàng

Giờ đây khuất lấp phía sau màn mưa

Nhìn theo em mới biết đôi mình chưa

Môn đăng hộ đối...”

...

Bất chợt một cơn mưa phùn, mang theo hơi lạnh đầu mùa. Tôi mỉm cười tự hỏi mình: Mưa có giúp xóa nhòa những kí ức về em trong tôi?? Những tháng ngày đẹp đẽ giờ đây chỉ còn là kí ức, tại em quá tốt hay bởi vì tôi quá ích kỉ??? Phải rồi, em tốt đâu phải là cái tội, trách là trách tôi quá kém cỏi, không xứng đáng với tình cảm của em, có lẽ để em ra đi em sẽ tìm được một người tốt hơn tôi, và.....giờ đây.....em đã tìm được nửa kia của mình.....nhưng sao kẻ kém cỏi này vẫn chẳng thể quên được em, chẳng thể xóa đi hình bóng em trong tim...Những dòng suy nghĩ cứ chạy dài trong đầu tôi.....rồi...bất chợt.....từ phía sau.....một vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy tôi.vẫn mùi hương tóc quen thuộc ấy.....em đi theo tôi lúc nào tôi cũng không hay biết..Tôi bàng hoàng ngỡ như mình đang mơ nhưng giọng nói của em đã kéo tôi trở về thực tại:” Em đã hỏi tất cả người quen bên cạnh anh, anh không hề có cô gái nào khác cả, vậy tại sao anh lại nói lời chia tay với em, có phải bởi vì em quá vô tâm, lạnh nhạt, không quan tâm anh nên anh làm vậy đúng không, có phải lỗi hoàn toàn do em nên anh mới phải làm như vậy, em thực sự xin lỗi, thực sự em đã sai.“em òa khóc, những giọt nước mắt thấm ướt lưng áo tôi.....Tôi lặng người, biết làm gì trong giây phút này đây, tôi phải giải thích với em thế nào? Tôi cúi đầu, giọng như trầm xuống:” Anh xin lỗi, em không hề có lỗi gì hết, tất cả là do anh quá nhu nhược, có lẽ anh không thể mang lại hạnh phúc cho em, để em đi cũng là một cách để anh cảm thấy mình có thể góp một

phần nhỏ cho em một tương lai tốt đẹp hơn”. “Anh nghĩ thế sao?” em buông tay, đi lên nhìn thẳng vào mắt tôi mà hỏi... “Em đã từ chối con trai ông phó chủ tịch, không phải vì anh ấy không tốt mà vì trong tim em thực sự chỉ có anh, em không quên được anh nên không thể bắt đầu một cuộc tình mới, thời gian qua em đau khổ thế nào anh có biết không, cái đó là niềm vui mà anh muốn mang đến cho em sao?” ...Tim tôi nhói lên, đương nhiên đó không phải là điều tôi muốn.... “Nếu lúc anh nói lời chia tay, em đừng chúc phúc cho anh mà mắng anh thậm tệ vào thì anh cũng không cảm thấy đau khổ như lúc này...” “Em mỉm cười, hai hàng nước mắt vẫn lăn, bàn tay em siết chặt tay tôi: “Mình bắt đầu lại từ đầu anh nhé! Em hứa sẽ thay đổi, sẽ quan tâm anh, luôn bên cạnh anh, sẽ không làm anh đau nữa.....anh nhé!”....Hơi ấm từ đôi bàn tay em như làm ấm lên trái tim đang buốt giá của tôi, tôi chỉ im lặng nhìn thẳng vào mắt em, đôi mắt mà tôi luôn nhớ.....bàn tay tôi siết thật chặt tay em....siết như sợ lại vụt mất.....Sự im lặng như câu trả lời tốt nhất, vì lúc này tôi chỉ muốn nhìn em..tôi muốn nhớ mãi khoảnh khắc này....

Tình yêu của tôi và em cứ như một bông hoa bồ công anh, đã có lúc gặp gió mạnh, tưởng chừng như mọi thứ đã hoàn toàn chấm hết, quãng thời gian ngắn ngủi chỉ cùng nhau đi được đến đây.....thế nhưng hoa vẫn sẽ bay, bay đến khi tìm được một vùng đất bình yên, ở nơi đó, hoa lại mọc thành một bông hoa mới, sinh sôi nảy nở như sức sống mãnh liệt của tình yêu....Ngọn gió của cuộc đời là những lo toan, sự ích kỉ, ...rất nhiều những khó khăn....có thể thổi bay tình yêu của bất cứ ai.....Điều quan trọng là chúng ta biết cảm thông, biết quan tâm đến nhau, biết đặt mình vào vị trí của người khác....để rồi một ngày...hoa bồ công anh lại có thể tìm được một vùng đất bình yên.....